

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie ze skargi Komitetu Wyborczego Wyborców "P." na uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej nr [...] z dnia 7 kwietnia 2014 r., w przedmiocie odmowy przyjęcia zawiadomienia o utworzeniu komitetu wyborczego, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 maja 2014 r., zażalenia A. K. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2014 r., w sprawie III SW 3/14

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Państwowa Komisja Wyborcza uchwałą z 7 kwietnia 2014 r. odmówiła przyjęcia zawiadomienia o utworzeniu Komitetu Wyborczego Wyborców „P.” w wyborach do Parlamentu Europejskiego, zarządzonych na 25 maja 2014 r., z powodu niezłączenia do zawiadomienia wykazu co najmniej 1.000 obywateli mających prawo do wybierania, popierających utworzenie Komitetu. Stwierdziła, że złożono 1.034 podpisy jednak 61 miały wady. Po upływie terminu na dokonywanie zawiadomień (7 kwietnia 2014 r.) usuwanie wady polegającej na przedłożeniu dodatkowych podpisów obywateli popierających utworzenie komitetu jest niedopuszczalne. Podstawę prawną uchwały stanowiły przepisy art. 97 § 2, art. 204

§ 7 pkt 3 w związku z art. 338 ustawy z 5 stycznia 2011 r.- Kodeks wyborczy (Dz.U. z 2011 r. Nr 21, poz. 112 ze zm.).

Sąd Najwyższy postanowieniem z 11 kwietnia 2014 r., III SW 3/14, odrzucił skargę pełnomocnika wyborczego Komitetu Wyborczego Wyborców „P.” na uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej z 7 kwietnia 2014 r. W uzasadnieniu podano, że na podstawie art. 205 § 1 w związku z art. 338 Kodeksu wyborczego, w wyborach do Parlamentu Europejskiego pełnomocnik wyborczy może wnieść do Sądu Najwyższego skargę w terminie 2 dni od dręczenia pełnomocnikowi postanowienia o odmowie przyjęcia przez Państwową Komisję Wyborczą zawiadomienia o utworzeniu komitetu wyborczego. Upływ terminu 2 dni określa art. 9 Kodeksu wyborczego. Na mocy tego przepisu, ilekroć w Kodeksie jest mowa o upływie terminu do wniesienia skargi do sądu, należy przez to rozumieć dzień złożenia skargi w sądzie. Oznacza to, że skoro pełnomocnik wyborczy pokwitował odbiór zaskarżonego postanowienia 7 kwietnia 2014 r., to do zachowania terminu do wniesienia skargi niezbędne było jej fizyczne złożenie w Sądzie Najwyższym najpóźniej 9 kwietnia 2014 r. Tymczasem skarga z jej uzupełnieniem została wysłana pocztą w dwóch egzemplarzach – jeden wprost do Sądu Najwyższego, a drugi za pośrednictwem Państwowej Komisji Wyborczej i oba egzemplarze wpłynęły do Sądu Najwyższego 10 kwietnia 2014 r. Skarga została więc wniesiona po terminie i z tego względu została odrzucona.

W zażaleniu na powyższe postanowienie zarzucono błędne przyjęcie, że skarga wpłynęła do Sądu Najwyższego i Państwowej Komisji Wyborczej 10 kwietnia 2014 r., gdyż skarga do Sądu Najwyższego i do Państwowej Komisji Wyborczej wpłynęła 9 kwietnia 2014 r. Natomiast 10 kwietnia 2014 r. wpłynęło pismo z 9 kwietnia 2014 r., uzupełniające skargę z 8 kwietnia 2014 r. Tym samym pełnomocnik dopełnił stawianych wymogów i dlatego Komitet Wyborczy „wnosi o przywrócenie terminu do złożenia przedmiotowej skargi i uznanie jej za złożoną w terminie zawitym i spowodowanie rozpatrzenia jej według właściwości”. W zawiadomieniu o utworzeniu Komitetu Wyborczego 7 kwietnia 2014 r. złożono 1.034 podpisy spełniające wymagane kryteria.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest dopuszczalne i dlatego zostało odrzucone. Orzeczenia Sądu Najwyższego nie są zaskarżalne. Zaskarżalność orzeczenia Sądu Najwyższego stanowiłaby wyjątek, który musiałby być wyraźnie uregulowany. W każdym systemie sądownictwa istnieje najwyższa instancja sądowa, której orzeczenia nie podlegają dalszemu zaskarżeniu. Tak jest w odniesieniu do orzeczeń - wyroków i postanowień - Sądu Najwyższego. Stronie nie przysługuje ani zażalenie (art. 394¹ k.p.c.), ani skarga kasacyjna (art. 398¹ k.p.c.), ani skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ k.p.c.). Wyłączenie zaskarżenia orzeczeń Sądu Najwyższego wynika z ustrojowego usytuowania tego Sądu (art. 175 i art. 183 Konstytucji RP), który nie jest sądem powszechnym, a więc ani sądem pierwszej, ani sądem drugiej instancji. Będąc najwyższym organem władzy sądowniczej, Sąd Najwyższy zawsze orzeka poza tokiem instancji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 17 lutego 2012 r., III SO 1/12, OSNP 2013 nr 3-4, poz. 48; z 25 kwietnia 2012 r., II PZ 7/12, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 85, LEX nr 1222152; z 13 marca 2012 r., III SO 3/12, LEX nr 1215155; z 20 czerwca 2007 r., I UZ 13/07, LEX nr 898802).

Jeśli zaś pismo A. K. z 18 kwietnia 2014 r. odczytać jako wniosek „o przywrócenie terminu do złożenia przedmiotowej skargi i uznanie jej za złożoną w terminie zawitym i spowodowanie rozpatrzenia jej według właściwości”, to wniosek taki należy uznać za bezprzedmiotowy, skoro nie jest dopuszczalne zaskarżenie postanowienia Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2014 r., III SW 3/14. Wszak warunkiem koniecznym (*sine qua non*) przywrócenia terminu jest wpierw pozytywne stwierdzenie, że dopuszczalne jest powtórzenie (sanowanie) samej czynności, w tym przypadku skargi na postanowienie o odmowie przyjęcia przez PKW zawiadomienia o utworzeniu komitetu wyborczego (art. 205 § 1 w związku z art. 338 Kodeksu wyborczego). Warunek taki nie spełnia się i dlatego odpowiedź jest negatywna. Złożenie skargi zbadał i ocenił już Sąd Najwyższy we wskazanym postanowieniu z 11 kwietnia 2014 r. Stwierdził przekroczenie terminu, tj. że skarga nie została złożona w Sądzie Najwyższym najpóźniej 9 kwietnia 2014 r., lecz do Sądu Najwyższego skarga z uzupełnieniem wpłynęła 10 kwietnia 2014 r. Spóźniona skarga została odrzucona. Zamyka to postępowanie ze skargi i tym samym oznacza, że drugi raz ta sama kwestia nie może być rozpoznawana.

Z tych motywów zażalenie i wniosek o przywrócenie terminu są niedopuszczalne i dlatego orzeczono jak w sentencji.